

“O su vasara visuomet taip, – galvojo Mažasis Angelas, – tu jos lauki, kuri planus, o vasara taip pat turi savo planus gyvenimui. Ir dar ne faktas, kad jūsų planai sutaps. Čia jau kaip pasiseks.

O todėl, kad vasara, ji jau tokia. Tai karščiu kepina, saule spigina ir karštais vėjais nudegina. Arba, atvirkščiai, nusprendžia, kad lengva vėsuma su rudens gaidelėmis – pats tas, kas šiandien labai reikalinga. Arba sugalvoja perkūnais griaudėti, griaustiniais dundėti ir žaibais svaidytis. Ir apie lietų, apie nesibaigiantį lietų nepamiršk!

O svarbiausia – vasara bėga taip greitai, kad nepavysi. Tik-tik ji prasideda, o jau, žiūrėk, saulutė užtemsta minutėlei, kad atsikvėptų, apsižiūrėtų, ir į žiemą jau bėga. Ir tu taip pat sustoji ir žvalgausi: ar daug tos vasaros beliko?

O žinai, kuo mums reikėtų skubiai užsiimti? Paruošti sau truputį saulės ir vasaros atsargų, paimti pilnas riešukučias, lyg saldainių, į kišenes, iki valiai pakvėpuoti saldžiais aromatais, prisipildyti iki kraštų, pajusti kiekviena ląstele, įsiminti... O todėl, kad vasara, ji tokia... Ypatinga...”

Esame pilni praeities prisiminimų, o patys ryškiausi ir didžiausi – vaikystės. Tarsi tik tada buvo tikras gyvenimas... O juk gyvename ir dabar! Visada juk esame, ir gyvename! Gal tik per nuolatinį skubėjimą nepastebime gyvenimo ir nepajuntame net ir patys savęs... Ne vien tik vaikystėje mes buvome matantys, paprasti, laukiantys, su mažais ir dideliais džiaugsmiais, bet ir dabar mes esame tokie patys, – su noru gyventi ir jausti gyvenimą!

“Būti savimi” ar “Būti mažu” – nuvalkioti posakiai, bet – juose didis gyvenimas.

**“Šlovė tau, Tėve, dangaus ir žemės Viešpatie,
kad Karalystės paslaptis apreikšai mažutėliams.”**

Plg. Mt 11, 25

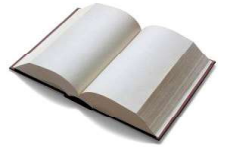

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Zch 9, 9–10; Ps 144,1–2. 8–11. 13–14; Rom 8, 9, 11–13

Psalms atliepas

Garbinsiu Tavo vardą per amžius, mano Dieve ir Karaliau.

Evangelija pagal Matą (11, 25–30)

Anuo metu Jėzus kalbėjo: „Aš šlovinu tave, Tėve, dangaus ir žemės Viešpatie, kad paslėpei tai nuo išmintingųjų ir gudriųjų, o apreikšai mažutėliams. Taip, Tėve, nes tau taip patiko. Viskas man yra mano Tėvo atiduota; ir niekas nepažįsta Sūnaus, tik Tėvas, nei Tėvo niekas nepažįsta, tik Sūnus ir kam Sūnus panorės apreikšti. Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti: aš jus atgaivinsiu! Imkite ant savo pečių mano jungą ir mokykitės iš manęs, nes aš romus ir nuolankios širdies, ir jūs rasite savo sieloms atgaivą. Mano jungas švelnus, mano našta lengva“.

Evangelijos komentaras (plg. Viktorijos Urbonaitės komentarą):

Noriu papasakoti istoriją apie keturmetį berniuką, atvežtą į Aušvicą ir sumaištyje atskirtą nuo mamos. Stiprios kariškių rankos rūšiuoja žmones į dvi voras: vienoje stovi seneliai, vaikai ir ligoti – jie žengia tiesiai į dujų kameras, o kitoje išsirikiavę tie, kurie jauni ir stiprūs, kuriems suteikta galimybė išgyventi. Berniukas atsiduria minioje, laukiančioje mirties, o jo mama šiurkščiai nustumiama tarp tų, kurie dar gyvens. Staiga ji girdi – skaudžiai pasikūčiodamas verkia jos sūnus. Ji atpažįsta jo balsą tarp visų kitų. Nepaisydama sargybinių įspėjimų, taip greitai, kad niekas nespėja jos sugriebti, ji prasibrauna pro žmones iki savo berniuko, paima jį už rankos ir ištaria: „Nebijok. Aš būsiu su tavimi.“ Susikibę rankomis įjeda į dujų kamerą.

Kartais klausime savęs ir kitų – kodėl gi Jėzus mirė ant kryžiaus? Kodėl Jis nenužengė, neparodė savo valdžios ir galybės? Juk kaip būtų lengva išpažinti Tą, kuris yra nepalaužiamai stiprus ir galingas. „Jo valdžia bus nuo jūros lig jūros, ir nuo upės lig žemės pakraščių“, – kartotume drauge su Zachariju. Vis dėlto giliai širdyje žinome, kad Jėzaus išsisukimas nuo mirties būtų reiškęs ne ką kita, kaip: „Aš bijau. Ten, kur tu dabar eini, pernelyg tamsu. Aš ten neisiu, gal tu eik vienas.“ Tuomet mes iš tiesų būtume vieniui vieni ir to vienišumo niekas negalėtų užgydyti.

Todėl Jėzaus gyvenimas, Jo įvykis tiesiog šaukia: „Nebijok. Aš esu su tavimi!“ Dar daugiau – Jis kaip su mažiausiu, yra kantrus, laukia, klausosi tavęs tarp visų tavo plepalių, veiklaus gyvenimo triukšmo, skundų dėl gyvenimo nesklaidumų ir bėdų. Tavo paties širdyje, iš kurios taip įnirtingai vis bandai pabėgti, į kurią leidžiasi kasdienybės rūpesčiai, nerimas ir lipnus liūdesys – būtent čia, tavo širdyje, stovi Dievas, kuriam nereikia kelių ir nuorodų, kuris žino visą tavo gyvenimą – Jis čia. Kai mumyse gyvenantis Kūrėjas susitinka su mumis, ateina tikra, gili ramybė, kuri nebesitraukia, pasitikėjimas, kuris nebeklausinėja, saugumas, kuris nebūkštuoja, stiprybė ir jėga, kuri visu grožiu sužydi silpnume. Kai savo širdyje kalbame su Dievu, – tas pokalbis būna kuklus ir be žodžių gausos. Ir kai mes leidžiame savo širdžiai kalbėtis su Juo, kokia paguoda nuskamba Jėzaus žodžiuose: „Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti: aš jus atgaivinsiu!“

Jėzus sako: „Viskas man yra mano Tėvo atiduota; ir niekas nepažįsta Sūnaus, tik Tėvas, nei Tėvo niekas nepažįsta, tik Sūnus ir kam Sūnus panorės apreikšti.“ Ak, kaip mes turėtume trokšti, kad Jis panorėtų mums apreikšti savo Tėvą! Pirmiausia turiu išmokti sekti Tėvo Sūnumi. Sekti Juo – tai išsivaduoti iš beviltiškos savignyos, iš kaustančios baimės, tai suvokti, kad pasitikėjimas ir laisvė nėra saldainis, tarsi kažkas kitas atliks tavo tikėjimo kelionę. Sekti Sūnumi – tai atsiverti Jam, klausytis Jo bežodės kalbos, džiaugtis Jo artumu, patirti gydančią meilės skausmą.

„Mano jungas švelnus, mano našta lengva.“ Nepamiršk to, kai savo širdyje jausi tuštumą ir tylą, kai įsisukęs į dienos reikalus imsi kažko beprotiškai ilgėtis, kai artinsis tavo gyvenimo vakaras. Nebijok. Jis visada su tavimi. Amžinai...

Gyvenimo pilnatvė, arba - ★ mokėjimas būti mažu

Dvasiškai augame visą gyvenimą. Tam, kad augtume patys ir kad padėtume dvasiškai augti savo vaikams, mes turime žinoti dvasinio augimo etapų užduotis. Jei jas išmokstame laiku, mes tampame dvasiškai brandūs. Dvasinis augimas – tai kūrybinio žmogaus potencialo išskleidimas, visų žmogiškų dorybių ir geriausių savybių vystymas – tai yra visa tai, kas padaro žmogų žmogumi, kas leidžia jam gyventi vienybėje su savimi, aplinkiniais ir Dievu.

Pirmasis dvasinio augimo tarpsnis yra iki dvidešimties metų. Labai svarbus periodas, kai augti visapusiškai padeda ir apsaugo artimiausi žmonės. Viskas nauja, todėl žmogus mokosi pažinti save ir pasaulį per jausmus, emocijas ir pojūčius. Savęs išbandymo laikas, gebėjimų ir talentų ieškojimas. Tai periodas, kai žmogus turi išmokti savarankiškumo ir atsakomybės. Jei to neišmokstama, atsiranda dvasinio augimo sustojimo požymiai:

- niūrumas, atsiribojimas nuo artimų žmonių;
- nepasitikėjimas, naujovių ir pokyčių baimė;
- nesugebėjimas būti savimi;
- emocionali infantilios, kartais isteriškos reakcijos į įvykius;
- aplinkinių kaltinimas dėl savo nesėkmių, reikalavimas nuolatinio dėmesio ir palaikymo;
- sekimas neigatyviais pavyžiais.

Ties šio periodo užduotimis dažnai įstringama, todėl matome tiek daug neatsakingų ir nesavarankiškų žmonių. Daugelis dėl savo nesėkmių kaltina tėvus ir vaikystę. Tačiau jei tėvai kažko neišmokė ar ne taip mokė, tai dažniausiai dėl nežinojimo. Kaltinimai nieko nekeičia ir net pats artimiausias žmogus negali ištaisyti vaikystės poveikio, o tuo labiau augti dvasiškai už kitą žmogų – tai individualus procesas. Jei norime pajudėti į priekį, pirmiausiai turime mokytis savarankiškumo ir atsakomybės.

Antrasis dvasinio augimo laikotarpis – nuo 20 iki 40 metų. Aktyvios saviraiškos ir kūrybos, bendradarbiavimo ir partnerystės, veiklumo socialiniame gyvenime ir šeimos kūrimo laikas. Tai periodas, kai turime išmokti surasti atramą savyje, pripažinti savo vertę – kaip žmogaus, kaip asmenybės (saviaktualizacija). Jei to neįvyksta, pasireiškia dvasinio augimo sustojimo požymiai:

- žmogus dvasiškai silpnas, nes nuolat remiasi į kitus, o ne į save;
- nuolat ieškoma išorinių autoritetų;
- prisitaikoma, formuojama netikra asmenybė ir kaukės;
- nuslopinama drąsa ir užgesinamas kūrybingumas;
- jausmų nebrandumas.

Išjudėti padės pasitikėjimo savimi ir veiklumo ugdymas, bendravimas, savo tikslų formavimas, mokymasis analizuoti ir daryti išvadas. Kai žmogaus atramos taškas – santykių su Dievu, tuomet jis yra dvasiškai stiprus. Tokiam žmogui nereikia išorinės atramos, juo nejmanoma manipuliuoti. Todėl reikia mokytis būti su Kūrėju.

Trečiasis dvasinio augimo tarpsnis – nuo 40 iki 60 metų. Dvasinio brandumo laikas, kai dvasinės žmogaus savybės ypač svarbios, nes jos šiame amžiuje – pagrindinė atrama. Tai metas dalintis savo patirtimi, mokytis ir plėsti savo žinias, kurti ir džiaugtis tuo, kas jau sukurta. Priklausomai nuo to, kaip žmogus gyveno, augo dvasiškai ar ne, jis jau gauna savo veiksmų rezultatus: gerus ar formalius santykius su žmonėmis; meilę ir džiaugsmą ar šaltumą ir liūdėsį. Ryškiausias dvasinio nebrandumo požymis šiuo laikotarpiu – atitikimas patarlei “žilė galvon, velnias uodegon”.

Bus daugiau.

**Liepos 6 diena - Lietuvos Valstybės diena,
karaliaus Mindaugo karūnavimo diena; Lietuvos
Tautinės giesmės diena**

Rytoj, 18 val., Šlienavos bažnyčioje, kviečiame visus dalyvauti Eucharistijos šventime, kurioje pirmiausia pasidžiaugsime bendryste prie Eucharistijos stalo, dėkodami Dievui ir vienas kitam už bendrystę viename lietuviškame krašte, kuriame gyventi yra labai gera - tai juk mūsų namai.

Vėliau, prieš 21 val., susirinkime prie marių prieplaukos, Samylų įlankoje, kur kartu su Šlienavos etnografiniu ansambliu „Samylų senoliai“ ir chorą „Žaisa“ giedosime mūsų Tautinę giesmę.

Pal. JURGIO MATULAIČIO MIC paskelbimo palaimintuoju minėjimas

MARIJAMPOLĖS ŠVENTOJO ARKANGELO MYKOLO BAZILIKOJE

2026 m. liepos 4-12 d.

LIETUVOS BAŽNYTINĖS PROVINCIJOS 100-METIS „PRADĖKIME NAUJĄ GYVENIMĄ“

Liepos 7 d., antradienis. Aleksoto ir Prienų dekanatų diena

MALDOS UŽ BENDRUOMENES BAŽNYČIOJE DIENA

Meldžiamės už tikinčiųjų draugijų, taip pat maldos grupių, bendruomenių ir judėjimų narius 12.00 val. Šv. Mišios Bazilikoje

Agapė Marijonų vienuolyno sode.

Birželio mėn. šventė Krikštą

Šlienavos Bažnyčioje:

1. Adomas Povilionis, gyvenantis Ireniškiuose. 2. Matas Povilionis, gyvenantis Ireniškiuose.

Viršužiglio Bažnyčioje:

1. Skaistė Mackevičiūtė, gyvenanti Šlienavoje.

Birželio mėn. šventė Sutvirtinimą

Šlienavos Bažnyčioje:

1. Tėja Beleškevičiūtė; 2. Fausta Puleikytė; 3. Ieva Kirkliuskaitė; 4. Raminta Bernatavičiūtė; 5. Ema Ambrasaitė; 6. Karolina Mockutė; 7. Karina Juščinskaitė; 8. Kamilė Vaitkevičiūtė; 9. Luka Damidavičiūtė; 10. Evelina Jonaitytė; 11. Miglė Ivanauskaitė; 12. Paulina Paškevičiūtė; 13. Vytė Šerpenskaitė; 14. Deimantė Bakūnaitė; 15. Astėja Barzdukaitė; 16. Rusnė Želvytė; 17. Gabrielius Mazuras; 18. Jokūbas Kurinskas; 19. Lukas Švederauskas; 20. Benas Gedvilas; 21. Domas Ilnickis; 22. Matas Vaičiukynas; 23. Ugnius Ilnickis; 24. Justas Jonika; 25. Jokūnas Griny; 26. Martynas Poškus; 27. Adomas Ambrozaitis; 28. Linas Kemežys; 29. Neidas Ivanovas; 30. Tautvydas Petkus; 31. Renaldas Stanevičius; 32. Ridas Keturakis; 33. Nojus Aleksandravičius; 34. Simas Puleikis; 35. Lukas Račas; 36. Deimantas Česnaitis; 37. Benas Juščius; 38. Ignas Juščius; 39. Austėja Mozūraitė; 40. Ugnius Jakštas; 41. Paula Prevelytė; 42. Gabija Matiukaitė; 43. Marija Matiukaitė.

Birželio mėn. mirusieji

Šlienavos Bažnyčioje:

1. Justina Babenskaitė, 69 metų, gyvenusi Vaišvydavoje. 2. Elena Gražina Paužienė, 89 metų, gyvenusi Vaišvydavoje. 3. Dalytė Navickienė, 78 metų, gyvenusi Vaišvydavoje. 4. Danutė Pilvelienė, 80 metų, gyvenusi Šlienavoje.

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Įm. kodas: 191289430,

Banko sąskaitos Nr.: LT367300010002243406.

Viršužiglio A. Panemunės parapijos filija. Įm. kodas: 192065766.

Banko sąskaitos Nr.: LT52401004100290040.

Tel.: 0 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com. Šį leidinį paruošė kun. Rimas.